

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE
VĚC ROMAN MINARIK proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 58874/11)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

22. listopadu 2012

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořizovaný úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Roman Minarik proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení
Dean Spielmann, *předseda*, Mark Villiger, Karel Jungwiert, Boštjan M.
Zupančič, André Potocki, Paul Lemmens, Helena Jäderblom, *soudci*,
a Stephen Phillips, *zástupce tajemnice sekce*,
po poradě konané dne 23. října 2012,
vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 58874/11) směřující proti České republice, kterou dne 12. září 2011 podal k Soudu německý občan pan Roman Minarik („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan P. Zima, advokát působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm.

3. Dne 12. ledna 2012 byla stížnost oznámena vládě.

SKUTKOVÝ STAV**I. OKOLNOSTI PŘÍPADU**

4. Stěžovatel se narodil v roce 1965 a žije ve Willstättu v Německu. Byl menšinovým akcionářem společnosti IVAX – CR, a. s., akciové společnosti založené podle českého práva.

5. Dne 25. června 2002 rozhodla valná hromada této společnosti hlasy hlavního akcionáře o zrušení společnosti a rozdělení jejího jmění mezi dvě nové společnosti: IVAX Pharmaceuticals, s. r. o., a První Opavská, a. s. První společnost převzala mj. podnik společnosti IVAX – CR, a. s., a jejím výlučným vlastníkem byl hlavní akcionář zrušené společnosti. Druhá společnost převzala pouze finanční aktiva a jejími vlastníky byli menšinoví akcionáři zrušené společnosti včetně stěžovatele.

A. Řízení o výmazu společnosti z obchodního rejstříku

6. Dne 5. září 2002 schválil Krajský soud v Ostravě zrušení společnosti a její výmaz z obchodního rejstříku s účinností ke dni 31. prosince 2002. Stěžovatel neměl postavení účastníka řízení. Přesto podal odvolání.

7. Dne 26. listopadu 2002 Vrchní soud v Olomouci odvolání stěžovatele odmítl. Konstatoval, že vzhledem k tomu, že v napadeném řízení neměl stěžovatel postavení účastníka, nebyl oprávněn se proti jeho výsledku odvolat.

8. Dne 1. března 2006 odmítl Nejvyšší soud stěžovatelovo dovolání.

9. Dne 31. srpna 2006 odmítl Ústavní soud stěžovatelovu ústavní stížnost s tím, že účast akcionářů v rejstříkovém řízení by způsobila značné průtahy, čímž by znemožnila bezodkladný zápis skutečností do obchodního rejstříku, jehož cílem je ochrana práv třetích osob, které spoléhají na správnost zapsaných skutečností. Dodal, že právo akcionářů na přístup k soudu je dostatečně chráněno v jiných řízeních. Rovněž poznamenal, že pokud by soud pověřený vedením obchodního rejstříku zapsal skutečnost založenou na rozhodnutí

valné hromady a toto rozhodnutí by následně bylo shledáno neplatným dle ustanovení § 131 obchodního zákoníku, tento soud by provedl nezbytné změny v rejstříku, a to i bez návrhu.

B. Řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady

10. Dne 25. června 2002 podal stěžovatel ke krajskému soudu žalobu o vyslovení neplatnosti rozhodnutí o zrušení společnosti. Tvrdil, že rozhodnutí bylo přijato v rozporu s platnými právními předpisy.

11. Dne 24. listopadu 2006 krajský soud řízení zastavil s tím, že společnost IVAX – CR, a. s., byla dne 31. prosince 2002 vymazána z obchodního rejstříku. Odkázal na ustanovení § 220v ve spojení s ustanovením § 220h odst. 4 obchodního zákoníku, které mu bránilo pokračovat v řízení poté, co byla společnost vymazána z obchodního rejstříku.

12. Dne 24. dubna 2007 vrchní soud zamítl stěžovatelovo odvolání, neboť se ztotožnil se závěry krajského soudu.

13. Dne 24. června 2009 Nejvyšší soud zamítl dovolání stěžovatele a potvrdil závěry nižších soudů.

14. Dne 3. března 2011 zamítl Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatele. Vyložil příslušná ustanovení vnitrostátního práva tak, že dle jeho názoru jsou slučitelná s Úmluvou. Zohlednil při tom zejména rozsudek Soudu ze dne 15. října 2009 ve věcech *Kohlhofer a Minarik proti České republice*, č. 32921/03, 28464/04 a 5344/05. Konstatoval, že stěžovatel mohl zahájit řízení dle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku a požadovat přiměřené zadostiučinění způsobené nezákonným rozhodnutím valné hromady. V tomto řízení by soudy jako nezbytnou předběžnou otázku musely posoudit zákonnost rozhodnutí, kvůli němuž se stěžovatel domáhal přístupu k soudu. Právo stěžovatele na přístup k soudu bylo tedy dostatečně chráněno v jiném řízení. Příslušná část nálezu zní:

„Evropský soud pro lidská práva sice konstatoval existenci legitimního cíle rozhodné právní úpravy vtělené jak do ustanovení § 131 odst. 3 písm. c), tak § 220 odst. 4 obch. zák., nicméně nepřisvědčil tomu, že představuje i opatření ‚přiměřené‘, a to ani se zřetelem k existenci navazujících a předjímaných řízení o ‚přezkumu vypořádání‘, náhradu škody a přiměřené zadostiučinění....

To však nyní – vzhledem k prezentovanému právnímu výkladu vzájemné provázanosti dotčených řízení předjímaných ustanovením § 220v, resp. § 220h obch. zák. (o dorovnání § 220k, náhradu škody nebo přiměřené zadostiučinění) s řízením o neplatnost usnesení valné hromady – za prokazatelné lze již mít, pakliže bylo nově petrifikováno, nad rámec těch právních znaků, jež byly ‚ve hře‘ před Evropským soudem pro lidská práva, že jsou identifikovány (v ustanovení § 131 odst. 4 obch. zák.) tím základem, jenž nachází ukotvení právě v důvodech neplatnosti usnesení valné hromady (a to ‚i v případě, že soud nevysloví neplatnost usnesení valné hromady z důvodů uvedených v odstavci 3‘). S tím koresponduje shora vyslovený závěr, že otázka platnosti, resp. neplatnosti usnesení valné hromady je otázkou, již soud v navazujících řízeních o těchto ‚nových‘ nárocích posuzuje jako předběžnou, a v těchto řízeních, jejichž plnohodnotným účastníkem stěžovatel je (mohl být), svá práva včetně adekvátní oponentury usnesení valné hromady může relevantně hájit. Bylo rovněž řečeno, že stěžovatelem požadovaná ‚deklarace‘ v odůvodnění usnesení, jímž se řízení o neplatnost usnesení valné hromady zastavuje, pak rozhodný význam postrádá (měla-li jej vůbec), a stejně tak bylo konstatováno, že přiznání ‚určitých nároků na náhradu škody a přiměřené zadostiučinění‘ je již tím způsobil vyjádřit, že předtím napadené usnesení valné hromady trpělo některým z těch deficitů, jež stěžovatel namítá.“

C. Řízení o dorovnání dle ustanovení § 220k obchodního zákoníku

15. Stěžovatel zahájil řízení dle ustanovení § 220k obchodního zákoníku o dorovnání nepřiměřeného výměnného podílu akcií zanikající společnosti za akcie nové společnosti.

16. Dne 30. listopadu 2007 rozhodl krajský soud, že výše dorovnání, kterou stěžovatel obdržel, je nedostatečná, a uložil žalované vyplatit stěžovateli částku ve výši 289 735,60 Kč (11 802 €) spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,5 % ode dne 31. prosince 2001.

17. Dne 18. září 2009 tento rozsudek vrchní soud potvrdil. Zároveň však částečně změnil jeho výrokovou část o prohlášení přiznávající stěžovateli společně s dalším žalobcem nárok na vyšší dorovnání, a to v souladu s ustanovením § 200k a 220v obchodního zákoníku.

18. Dne 14. srpna 2012 Nejvyšší soud toto usnesení částečně zrušil a vrátil věc vrchnímu soudu. Zaujal názor, že vrchní soud při změně výrokové části rozsudku pochybil.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

19. Příslušné vnitrostátní právo a praxe jsou uvedeny v rozhodnutí Soudu *Kohlhofer a Minarik proti České republice*, č. 32921/03, 28464/04 a 5344/06, § 40-70, ze dne 15. října 2009.

20. Dne 1. ledna 2012 nabyt účinnosti zákon č. 355/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev. Ustanovení § 57 tohoto zákona nově zní:

„Po zápisu přeměny do obchodního rejstříku nelze

...

b) určit neplatnost projektu přeměny nebo vyslovit neplatnost rozhodnutí o schválení přeměny; tím není dotčeno právo společníků nebo členů na dorovnání a na náhradu škody, popřípadě na přiměřené zadostiučinění, [...]

(2) Probíhá-li v době zápisu přeměny do obchodního rejstříku soudní řízení o návrhu na určení neplatnosti projektu přeměny nebo o návrhu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí o schválení přeměny, může návrhovat ve lhůtě určené soudem, která nesmí být kratší než 30 dnů, i bez souhlasu soudu změnit návrh na zahájení řízení tak, že se bude domáhat určení, zda projekt přeměny nebo rozhodnutí o schválení přeměny jsou v rozporu s právními předpisy, společenskou nebo zakladatelskou smlouvou, zakladatelskou listinou nebo se stanovami...

(3) Určí-li soud, že projekt přeměny nebo rozhodnutí o schválení přeměny jsou v rozporu s jinými právními předpisy, společenskou nebo zakladatelskou smlouvou, zakladatelskou listinou nebo se stanovami, nebo že jsou neplatné, mají osoby,

a) kterým v důsledku takového porušení nebo neplatnosti vznikla škoda, právo na její náhradu a

b) do jejichž práv bylo takovým porušením zasaženo, právo na přiměřené zadostiučinění, které může být poskytnuto i v penězích.

(4) Osoby uvedené v odstavci 3 mají tam uvedené právo

a) vůči všem osobám zúčastněným na přeměně nebo jejich právním nástupcům, má-li takové porušení, důvod neplatnosti projektu přeměny nebo neplatnosti rozhodnutí o přeměně základ v obsahu projektu přeměny, nebo

b) vůči osobě zúčastněné na přeměně, jejíž orgán o přeměně rozhodl, nebo jejímu právnímu nástupci, nemá-li toto porušení nebo důvod neplatnosti rozhodnutí o přeměně základ v obsahu projektu přeměny...”

21. Ve svém usnesení ze dne 30. března 2011, sp. zn. 29 Cdo 1048/2008, Nejvyšší soud odkázal na nález Ústavního soudu v této věci a přijal jeho závěry, tedy že platnost nebo neplatnost rozhodnutí valné hromady by soud posuzoval jako předběžnou otázku v řízení o náhradě škody či přiměřeném zadostiučinění nebo dodatečném dorovnání.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ÚMLUVY

22. Stěžovatel tvrdí, že vnitrostátní soudy se odmítly zabývat důvodností jeho žaloby, již napadl rozhodnutí o zrušení společnosti, a žádné soudy tak nepřezkoumaly zásah do jeho majetkových práv. Odvolává se na článek 6 odst. 1 Úmluvy a článek 1 Protokolu č. 1. Soud považuje za vhodné přezkoumat stížnost ve světle článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě ... projednána ... soudem ..., který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích...“

A. K přijatelnosti

23. Vláda tvrdí, že stížnost je nepřijatelná z důvodu nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy, neboť řízení o dorovnání stále probíhá u vnitrostátních soudů a stěžovatel nezačal řízení na náhradu škody a přiměřené zadostiučinění dle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku.

24. Stěžovatel nesouhlasí, neboť tato řízení nepovažuje ve vztahu ke své stížnosti za účinný prostředek nápravy.

25. Soud je přesvědčen, že stejně jako ve věci *Kohlhofer a Minarik* (cit. výše, § 80) je otázka účinnosti tohoto prostředku nápravy nerozlučně spjata s námitkou vlády v rovině odůvodnění, podle níž tento prostředek nápravy odůvodnil omezení přístupu stěžovatele k soudu v řízení o vyslovení neplatnosti. Soud proto spojuje tuto právní otázku s projednáním odůvodnění stížnosti.

26. Soud dále konstatuje, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Proto je třeba ji prohlásit za přijatelnou.

B. K odůvodnění

1. Tvrzení účastníků řízení

27. Stěžovatel tvrdí, že české právní předpisy mu neumožnily napadnout rozhodnutí o zrušení společnosti v soudním řízení. Je přesvědčen, že jeho stížnost má stejné charakteristické znaky jako výše uvedená věc *Kohlhofer a Minarik proti České republice*, v níž Soud shledal porušení článku 6 Úmluvy.

28. Dle stěžovatele mají řízení o náhradě škody a přiměřeném zadostiučinění jiný účel a nemohou nahradit soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí o zrušení, na jehož základě byl zbaven akcií. Navíc pouhá peněžitá náhrada za nezákonný *squeeze-out* minoritních akcionářů by neměla potřebný odrazující účinek. A konečně, tato řízení podléhají výrazně vyšším soudním poplatkům než řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí.

29. Vláda tvrdí, že právo menšinových akcionářů na přístup k soudu může být zajištěno i jinými způsoby než jen účastí na řízení o neplatnosti rozhodnutí valné hromady s rozhodnutím ve věci samé. S poukazem zejména na nálezy Ústavního soudu v dané věci a na následnou judikaturu Nejvyššího soudu vláda namítá, že právo stěžovatele na přístup k soudu je zajištěno řízením podle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku.

30. Dle jejího názoru článek 6 Úmluvy nestanoví žádné hmotněprávní důsledky, které by muselo vnitrostátní právo spojit se skutečností, že určitý úkon byl shledán v rozporu s právem nebo s listinami, jako jsou stanovy či společenská smlouva. Stanovení těchto

důsledků zjevně spadá do působnosti vnitrostátního práva a žádné ustanovení Úmluvy nevyžaduje, aby Soud v tomto směru nahradil vnitrostátní orgány, zejména zákonodárce.

31. Přestože tedy podle článku 6 Úmluvy existuje právo na sporné řízení, v němž by soud rozhodl o souladu rozhodnutí valné hromady s právními předpisy či smlouvami, nevyplývá z toho, že by takové řízení nutně muselo vést přímo k zrušení nezákonného aktu. Nic tedy nebrání tomu, aby takovým důsledkem podle hmotného práva, slučitelným s článkem 6 Úmluvy, bylo například samotné určení nezákonnosti či neplatnosti spojené s povinností poskytnout náhradu škody nebo přiměřené zadostiučinění.

32. Jiná koncepce vnitrostátní právní úpravy, která by přiznávala menšinovým akcionářům neomezené právo napadnout u soudu rozhodnutí hlavního akcionáře, by mohla ve svém důsledku způsobit praktickou neproveditelnost přeměn společností a destabilizaci obchodních vztahů s výrazným dopadem na ekonomiku České republiky. Kromě toho by mohla mít negativní dopad na slučitelnost českého práva s právem Evropské unie, konkrétně se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES ze dne 21. dubna 2004 o nabídkách převzetí.

33. V řízení o náhradě škody nebo přiměřeném zadostiučinění podle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku je platnost či neplatnost rozhodnutí valné hromady aspekt, který musí být vždy řešen jako předběžná otázka. Stejně by tomu bylo v řízení, jichž by byl menšinový akcionář plnoprávným účastníkem a v nichž by mohl uplatnit své nároky v rámci kontradiktorního řízení. V takových řízeních by otázka, která byla podstatou původního řízení, tedy neplatnost rozhodnutí valné hromady, byla vždy řešena meritorně a řízení by vyhovělo všem požadavkům článku 6 Úmluvy.

2. Hodnocení Soudu

34. Soud v první řadě konstatuje, že již měl několik příležitostí rozhodovat o zcela shodné stížnosti jako v nyní projednávané věci. Ve všech případech shledal porušení článku 6 Úmluvy z důvodu nedostatku přístupu k soudu ohledně zákonnosti rozhodnutí valné hromady, v jehož důsledku pozbyli stěžovatelé svých akcií (viz *Kohlhofer a Minarik proti České republice*, cit. výše; *Minarik proti České republice*, č. 46677/06, 10. února 2011; *Kohlhofer proti České republice* [výbor], č. 22915/07, 13. října 2011; *Solaris, s. r. o., a ostatní proti České republice* [výbor], č. 8992/07, 13. října 2011; a *Minarik a ostatní proti České republice* [výbor], č. 10583/09, 13. října 2011).

35. V těchto věcech Soud odmítl argument vlády, že přístup k soudu byl zajištěn prostřednictvím řízení o náhradu škody podle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku, a to z následujících důvodů. Zaprvé, řízení sleduje jiný účel a týká se samostatné otázky peněžního zadostiučinění. Zadruhé, vláda neprokázala, že tento právní prostředek je způsobilý otevřít diskusi o zákonnosti rozhodnutí za okolností srovnatelných s řízením o neplatnosti (*Kohlhofer a Minarik*, cit. výše, § 101).

36. Soud bere na vědomí nález Ústavního soudu v této věci přijatý v reakci na požadavky judikatury Soudu, podle něhož v řízení podle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku musí soudy do budoucna rozhodovat o platnosti či neplatnosti rozhodnutí valné hromady jako o předběžné otázce. Konstatuje také, že v takovém řízení se žalobci mohou domáhat náhrady jak majetkové škody, tak nemajetkové újmy za porušení svých základních práv a že tato ochrana vlastnictví je zaručena jako základní právo českou ústavou.

37. Ve světle tohoto vývoje nemůže Soud vyloučit, že řízení podle § 131 odst. 4 obchodního zákoníku může naplnit požadavky článku 6 Úmluvy na přístup k soudu ve sporech o zákonnost pozbytí akcií menšinovými akcionáři a že v tomto směru může být takové řízení považováno za účinný prostředek nápravy. Nicméně tento vývoj judikatury neměl na stěžovatelovu věc žádný vliv.

38. Dle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku musí být řízení zahájeno ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení o neplatnosti. V dané věci nabylo rozhodnutí právní moci krátce po 24. dubnu 2007, kdy bylo stranám doručeno rozhodnutí vrchního soudu. Když tedy Ústavní soud vydal dne 3. března 2011 svůj nálezn, lhůta pro podání návrhu mezitím uplynula. Z nálezu Ústavního soudu navíc nijak nevyplývá, že by stěžovatel mohl zahájit řízení i přes uplynulou lhůtu.

39. Soud je dále přesvědčen, že nová právní úprava, která nabyla účinnosti dne 1. ledna 2012 a podle níž musí soudy rozhodnout o platnosti rozhodnutí valné hromady i poté, co byla přeměna zapsána do obchodního zákoníku, rovněž nemá na posuzovanou věc vliv. Soud podotýká, že na rozdíl od věci *Lajda a ostatní proti České republice* [(rozh.), č. 20984/05, 3. března 2009] nemůže stěžovatel novou právní úpravu využít, neboť v jeho případě již řízení o neplatnost skončilo a nemůže být znovu zahájeno podle nové právní úpravy.

40. Soud proto považuje předmět sporu v dané věci za shodný jako ve věcech uvedených výše v § 34. Soud nevidí žádný důvod k tomu, aby se odchýlil od své ustálené judikatury v této oblasti. Zamítá proto námitku vlády o nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy a konstatuje, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

41. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přiznává v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

42. Stěžovatel požaduje z titulu majetkové škody částku 383 152 Kč (15 607 €) představující rozdíl mezi skutečnou hodnotou akcií společnosti První opavská a. s. a částkou, kterou obdržel za tyto akcie z titulu vypořádání.

43. Vláda tvrdí, že neexistuje příčinná souvislost mezi tvrzeným porušením práv stěžovatele na přístup k soudu a nárokovanou majetkovou škodou.

44. Soud neshledává mezi zjištěným porušením a tvrzenou majetkovou škodou žádnou příčinnou souvislost, a proto tento nárok zamítá (viz výše citovaná věc *Kohlhofer a Minarik*, § 116). Ohledně nemajetkové újmy Soud konstatuje, že stěžovatel žádnou náhradu nepožaduje, a proto mu Soud z tohoto titulu nic nepřiznává.

B. Náklady řízení

45. Stěžovatel požaduje částku 5 000 Kč (204 €) jako náhradu nákladů řízení před vnitrostátními soudy a 96 720 Kč (3 940 €) jako náhradu nákladů řízení před Soudem.

46. Vláda nepovažuje náklady za řízení před vnitrostátními soudy za nepřiměřené. Částku nákladů řízení před Soudem však považuje za přemrštěnou.

47. Dle judikatury Soudu může být stěžovateli přiznána náhrada nákladů řízení pouze v rozsahu, v jakém byly tyto náklady skutečně a nezbytně vynaloženy, a jestliže je jejich výše přiměřená. V této věci s ohledem na předložené dokumenty a vzhledem k výše uvedeným kritériím považuje Soud za přiměřené přiznat stěžovateli částku 4 144 € k pokrytí veškerých nákladů řízení.

C. Úrok z prodlení

48. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 4 144 € (čtyři tisíce sto čtyřicet čtyři eur) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně uložené stěžovateli; tato částka bude převedena na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty tří měsíců až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 22. listopadu 2012 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Stephen Phillips
zástupce tajemnice

Dean Spielmann
předseda